

Десь у чудовому краю, де збереглися давні традиції та й досі жива праслов'янська культура, у лісових озерах мешкають небезпечні істоти: русалки і мавки. Озера ці, як ви вже здогадалися, незвичайні. Річ у тім, що вони є своєрідною брамою, що поєднує наш світ і світ потойбіччя. Раз на чотири роки в Русалчин тиждень виходять із води мавки і полюють на людей, вважаючи, що в них брудні душі. Ці чарівні створіння колись були звичайними гарними дівчатами. Вони втопилися через нещасне кохання і тепер, перетворившись на таких

самих підступних істот, як і русалки, заманюють смертних у хащі лісу і топлять їх в озерах, де русалки наповнюють безодню життєвою енергією людей, якою вони живляться протягом чотирьох років. Русалки — демонічні істоти, господарки озера. Вони, скориставшись відчаєм дівчат, перетворюють їх на мавок і керують ними, змусивши позбутися минулого. Нещасні дівчата зі свого минулого пам'ятають лише зраду і біль. Зате потойбіччя наділило їх магічним голосом, чарівною красою та здатністю навіювати марення.

Сьогодні був саме один із таких днів... Вітру не було, проте раптом поверхня містичного озера вкрилася легкими хвилями, що за деякий час перетворилися на справжній вир! І наразі все вщухло. Наступної миті з озера виринули гарні бліді дівчата у білих сорочках. Вони були стрункі, вродливі, мали довге волосся. Колись у цих красунь була різна зовнішність. Але зараз вони були вдягнені в однакові сорочки і на їхніх оголених спинах світилися дивні символи у вигляді папороті.

Саме цей знак допомагав русалкам тримати мавок на короткому повідці і змушував виконувати їхні накази, перетворюючи утоплениць на мстиве і жорстоке знаряддя.

Слідом з'явилися й русалки — магичні створіння із практично однаковими рисами облич, довгим волоссям, шкірою, вкритою блискучою лускою, і демонічними очима, якими вони пильно стежать за мавками. Вони існують як єдиний організм, повторюючи одна за одною фрази (начебто відлуння) або говорячи в унісон.

